

וגושי סוכר, כך שנעליו, שהיו עדיין קצת ירוקות כאשר קטף אותן, התחילו ללחוץ לו ברגליו.

אך המלך לא התייאש והמשיך בדרכו עד שמצא את שיחי האוכמניות ומיד התחיל למלא את הדלי שלו. האוכמניות היו בשלות, גדולות ומתוקות.

כאשר היה כך עסוק בקטיף שמע צעדים מצד ההר ופתאום כלב קטן יצא מבין השיחים

הכלב הנווד וטוב-לבו האבוד של המונרך

יום אחד למונרך של מו לא היה מה לעשות, והוא החליט לצאת לקטיף אוכמניות בין השיחים שצמחו לרגלי ההרים. הוא חבש לראשו את הכתר הישן שלו, שלא יירטב אם ירד גשם, מצא דלי ישן במזווה ויצא בלי לומר לאיש לאן הוא הולך. הקטע הראשון של השביל היה עשוי מטופי חלק ונעים להליכה, אך ככל שהתקרב להרים הדרך נעשתה קשה יותר, עם בועות מסטיק

"אבל מה לעשות כשיש לי רק שתי רגליים."
"אני חושב שתוכל ללכת על ידיך ורגליך" ענה
הכלב בצחוק.
"וכך גם אעשה" אמר המלך מרוצה מהרעיון
"ואתה תבוא איתי לארמון ותלמד אותי את

דרכי האופנה של הארץ ממנה באת."
המלך ירד על ארבע ושמח שגם בצורה כזו
יכול להתקדם בקלות.
"אך איך אשא את הדלי שלי?" שאל.
"כמובן תחזיק אותו בפה" ענה הכלב. גם

וניגש אליו.
לא היו כלל כלבים במו והמלך מעולם לא ראה
יצור כזה ולכן הופתע מאוד ואמר:
"מי אתה ומאין באת?"
גם הכלב הופתע מהשאלה הזו והביט
בחשדנות על הדלי של המלך. לעתים קרובות
ילדים רעים קשרו דלי כזה לזנבו. למעשה זו
הייתה הסיבה שבגללה הוא ברח מהבית
ומצא את עצמו במקרה בעמק מו.
"שמי נסיך" הוא ענה בכבוד "ובאתי מהארץ
שמעבר להרים והמדבר."
"ככה זה? אתה נסיך אמיתי?" קרא המונרך
"אז תתקבל בברכה בממלכה שלי, בה אנו
תמיד מכבדים את אנשי האצולה. אבל מדוע
יש לך ארבע רגליים?"
"כי שש תהיינה יותר מדי" ענה הכלב.
"אבל לי יש רק שתיים" אמר המלך.
"אני מצטער על כך" אמר הכלב שהיה ליצן
גדול "כי במקום ממנו באתי, אופנתי יותר
ללכת על ארבע."
"אני אוהב לנהוג לפי האופנה" אמר המלך

הרעיון הזה מצא חן בעיני המלך והוא לקח את הדלי בשיניו והתחיל, יחד עם הכלב, להתקדם בכוון הארמון.

גושי סוכר ובועות מסטיק שעל השביל הכאיבו לברכיו של המלך והוא התחיל לגנוח. אבל הכלב רק צחק. בסוף הם הגיעו לקטע בוץ. מובן שהבוץ הזה היה מקריש מתוק, אבל הוא עוד לא התייבש אחרי הגשם האחרון. הכלב קפץ מעל המקום בקלות רבה וגם המלך רצה לקפוץ כך אבל נכשל, ונתקע בקריש בידיו וברכיו.

למלך היה מצב רוח טוב, והוא החזיק אותו בכיס מעילו. אך כשעבר את הדרך של סוכר וגומי לעיסה מצב הרוח הטוב שלו נפל מהכיס והמלך התחיל לכעוס מאוד על הכלב שהכניס אותו למצב הזה.

הוא רצה לנזוף בכלב, אך כשפתח את פיו הדלי נפל וכל האוכמניות נשפכו. זה גרם לכלב לצחוק עוד יותר. המלך הצליח בסוף לצאת מהבוץ, קפץ על רגליו והתחיל לרדוף אחרי הכלב. הכלב טיפס על עץ גבוה, כך

שהמלך לא יכול היה להגיע אליו, וכשהיה כבר בטוח בין ענפי העץ אמר:

"ראה כמה טיפש נעשה אדם שרוצה לחיות באופן שונה מזה שבו הוא צריך לחיות. אינך יכול להיות כלב, כמו שאני לא אוכל להיות מלך.

לכן, אם אתה חכם, תמשיך ללכת על שתי רגליך."

"אתה צודק בהחלט" ענה המונרך של מו "בוא איתי לארמון ואסלח לך. נערוך גם סעודה לכבודך."

הכלב ירד מהעץ והלך עם המלך לארמון ושם כולם הופתעו מאוד כשראו חיה משונה כזו.

אחרי הארוחה המלך הזמין את הכלב לסיבוב באחוזה שלו. הם יצאו בעליזות רבה, אך אחרי זמן קצר נעליו של המלך התחילו להציק לו, כי לא התאימו לרגליו. כזכור הוא קטף

אותן כשהיו עוד ירוקות. הנעלים שפשפו את רגליו וגרמו לו ליבלות.
כשהגיעו שוב לכניסה לארמון שאל המלך "ידידי, מה טוב ליבלות?"
"ליבלות טובות נעלים קטנות מדי" ענה הכלב בצחוק "אבל הן לא טובות לרגליים שלך."
כזכור המלך איבד את מצב הרוח הטוב שלו, ולכן התחיל לכעוס על הבדיחות של הכלב, התנפל עליו ונתן לו בעיטה חזקה.
הכלב עף באוויר כמו טיל והמלך, שהבעיטה גרמה לו כאבים בבוהן, התיישב על סף דלת הארמון והביט איך הכלב מתרומם גבוה יותר ויותר, עד שנראה כמו נקודה קטנה בשמיים הכחולים.
"כנראה בעטתי יותר חזק מאשר התכוונתי" אמר המלך "הנה הוא נעלם בשמיים ולא אראה אותו יותר."
הוא צלע אל הגן שלו כדי לקטוף זוג נעליים גדולות ובשלות יותר, שלא יפגעו ברגליו. אך בינתיים הכלב התחיל לפול חזרה. מובן שהוא נפל מהר יותר מאשר עף למעלה,

ובסוף נחת ממש על סף דלת הארמון.
הנפילה הייתה כל כך חזקה שהכלב המסכן
השתטח כמו לביבה ולא יכול היה לזוז.

כשהמלך חזר מהגן אמר "הי! מישהו הביא לי
שטיח יפה במתנה". הוא התכופף וליטף את
השער הרך בהנאה. ואז ניגב את נעליו על

השטיח ונכנס לארמון לספר למלכה.
כשהמלכה ראתה את השטיח החליטה שהוא
יפה מדי מדי כדי שיונח בדלת והיא הביאה אותו
לחדר ושמה לפני האח.

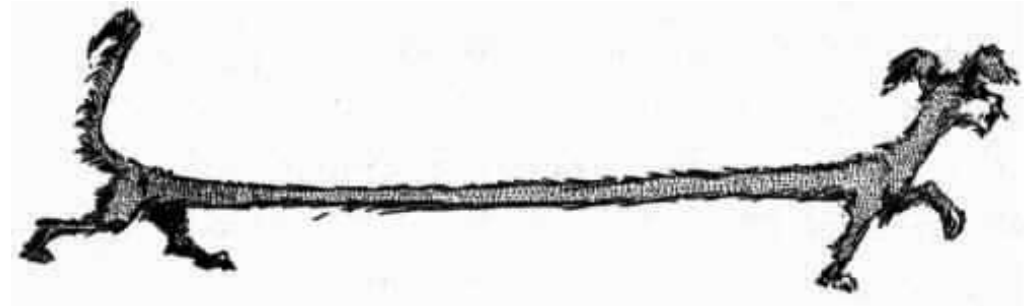
המלך הצטער מאוד שהתייחס רע כל כך
לכלב, ובכדי לא לכעוס שוב חזר למקום בו
אבד את מצב הרוח הטוב שלו. שם חיפש עד
שמצא אותו, שם אותו חזרה בכיס, וחזר
לארמון, אך כשעבר לפני האח, הנעליים
החדשות שלו נתקלו בשטיח וזה התגלגל
לגליל.

מיד הכלב נתן נביחה קלה, קם על רגליו
ואמר "כך טוב יותר. עכשיו אני יכול שוב
לנשום. כשהייתי שטוח לא יכולתי לנשום
בכלל. זה אכן יותר טוב."

המונרך של מו ומלכתו הופתעו מאוד להיווכח
שהדבר אותו חשבו לשטיח הוא בעצם הכלב
שנפל כל כך חזק על סף דלת הארמון
והשתטח שם. אבל הם לא יכלו להימנע
מצחוק כשראו את צורתו החדשה. כי הכלב
היה עכשיו ארוך כמטר ודק כמו עפרון, ורגליו

דאג שלא להרגיז יותר את המלך בבדיחותיו.
ופעם אחת הכלב הציל את הממלכה ואת כל
העמק מו מהרס, אבל על זה אספר לכם
בפעם אחרת.

הקדמיות היו רחוק מרגליו האחוריות כך
שהוא בקושי יכול היה לנוע בחדר בלי

להסתבך.

"אבל זה טוב יותר מאשר להיות שטיח" אמר
הכלב והזוג המלכותי הסכים איתו.
המלך הלך לספר לאנשיו שמצא שוב את
הכלב, וכשיצא מהארמון סגר אחריו את
הדלת בחוזקה. הכלב שהלך אחריו עוד לא
הספיק לצאת, הדלת נתנה לו מכה חזקה
באפו, ודחפה את גופו חזרה לצורתו
הקודמת, בדיוק כפי שהיה לפני שהמלך בעט
בו.

בסוף הכלב והמלך התיידדו מאוד. המלך
השגיח מאוד ולא בעט יותר בכלב, והכלב